

Kramerius 5

Digitální knihovna

Podmínky využití

Knihovna poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny není možné bez případného písemného svolení knihovny.

Hlavní název: **Gazdina roba**

Autor: **Gabriela Preissová**

Vydavatel: **J. Otto**

Vydáváno v letech: **1910**

Stránky: **24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, [33], 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43**

Sbor první:

Lúčka zelená,
tráva kosená,
v Borušové sú šohajci
ako malena!

Sbor druhý (hlouběji, povážlivěji):

»Ale ne všeci,
enom nekeří,
keří majú za klobúčkem
pávové peří! ...«

(Stará Kotlibová s Mešjanovkou se ztratí, na pravo u své chalupy objeví se Eva ruku v ruce se Samkem. Vidí, jak Mánek se stárky vychází, jak mu přidělili Maryšu a on objav ji kolem pasu a výskaje s ostatními, bere se zpět do hospody. Jeviště se úplně vyprázdní. Rozestře se temná noc s vycházejícím měsícem.)

Výstup 10.

Eva, Samko.

Eva (podpírajíc se o veřeje své chaloupky). Vyčítala mi haňbu aj lákání — a věř mi, Samko, na dušu, že jsem sa dost dlúho Mánkovi jako nerovnému frajerovi vyhýbala. Ona snad ta jeho rodina myslí, že náš tatíček a tetka

šohaje přemlouvají — a oni zatím mě pro něho ještě sužují.

Samko. Evuško -- on si tě Mánek jakživ nesebere za ženu.

Eva. To mi říkají všichni — ale já zase povídám, že on by mne bar proti celému světu dovedl k oltáři — já však včil už za něho nepůjdu.

Samko. Proč s ním tedy mluvíš a veřejně o každé muzice se vydáváš za jeho frajerku?

Eva. Protože chcu... (Pomlčka.) Těžko povídat...

Samko. Vidiš, Evušo, tys divná děvčica — já ti nerozumím. Ale tolik chápu s jistotú, že bys Mánka pro tú jinú víru a vyčítání nerovnosti nechtěla za muža. Ale že sa tak darmo trápíš? Já, nehněvej sa na mě za to, vždycky si na tebe myslím a nebýt té mé chyby, již dávno bych sa byl s Mánkem pro tebe rval, byť mne to aj život stálo!

Eva. Samko — (přemýšlí okamžik, pak rozhodnuta:) Ano, to vám všem urobím... Samko... nemáš sa čeho bát... Já za tebe půjdu...

Samko. Můj Bože, Evo — ty si ze mne neděláš jen jaše? Pověz, že ne... Eva!

Eva. Och, ne, Samko. Ale co ti tvoji rodičové, nebudú ti zazlívati, že nemám kromě spořá-

daných habů, které jsem si za výšivky pořídila, co do stavení donést?

Samko. Óch, Evo, duša moja! Co ti to jen dětinského napadlo! Oni mi ještě povědá: Hlehle, dostals takovou pěknú a šikovnú ženskú! A já si tě budu do najdelší smrti považovat, že bys sa lépe ani u Mešjanových neměla. Kdy budeme mět sdavky a veselí?

Eva. Třeba po vánocích, až bych si došila, co mám doma pro cuzí ludi schystané — a sobě nějaké čepce. Peřiny a pěknú plachtu mám také — po mamičce.

Samko. Bar by ani toho nebylo — ještě bych byl věru radši, abys si nemyslela, že o hlúpoty dbám... Ten můj mladší bratr dostal grunt a k tomu Pánbůh mu popřál zdraví a lepšího vzhledu než mně — se ženú dostal tisíc rýnských — ale já sa mu, své štěstí přirovnávaja, vysměju! (Směje se blaženě a tklivě.) Óch, Evo, u mne sa ti juž bude líbit. Muškát, rozmaryja a majoránek na mých oknech zelenajú sa ještě včil jako na jaře — mám na to štěstí. A když budeš chtět, spachtuju si na jaře lúku a kúpím ti dvě krávy, abys měla s čím gazdovat...

Eva. Tys dobrý člověk, Samko... Ale včil už dobrú noc!

Samko. No, nebudu tě zdržovat; já bych sám radostů někam uběhl do samoty a ticha... Dobrú noc, duša moja (podává jí ruku), nech sa ti něco pěkného zdá. (Odchází.)

Výstup 11.

Eva (sama, otevře dveře chaloupky, ale zase je přivírá a posadí se na práh).

Modlit sa včil nemožu — neumím a přeca bych si tak ráda na Bohu vyžádala štěstí tohoto dobrého člověka a ulehčení Mánkovi i sobě... Celá dědina mi nepřála pro toho Mánka, že jsem k němu věrně držela a o jiné chlapce nedbala — myslili si snad, že to dělám pro jeho statek... (Prudce.) Vy nespravedliví lidé — já sa vám nedám ponižovat — já vaše myšlénky všecky obrátím! Vy jste mi všichni tak suroví — tak — hlupí!

Výstup 12.

Evina tetka (vykoukne z chaloupky oknem). *Eva.*

Tetka. Eva, Evuša — tos ty? To sas už vrátila od muziky?

Eva. Ano.

Tetka. Já ještě nezaspala. Hovořily jsme až do včilka v záhumní s tvů kamarádkú Zuzkú... Já jsem ju tak litovala. Ona mi vykládala, že nemá na celém světě nikoho na útěchu než tebe.

Eva. (Povstane, opírajíc se o dveře hovoří.) Tetka, povězte to, ještě než zaspíte, tatíčkovi, že jsem sa zaslúbila Samkovi kožušníkovi. Po vánocích sa sebereme.

Tetka. Jaj — cože?

Eva. Už sa stalo; — však zítra k nám jistě Samko dojde na besedu. Vždycky jste mi prorokovali, že s Mánkem do neštěstí padám; tož už budete mět pokoj; — dnes ho odpravím.

Tetka. Já si jen pořád myslím, jestli sa mi to jen nezdá; — k neuvěření je mi ta potěcha.

Eva. Ba už věřte! Víte dobře, že já jakživa na darmo ničeho netvrdím. Vy jste jako ti cuzí lidé říkávali, že šohaj ze dvou gruntů pro mne nenarostl. Ale já vám dokážu, že já o něho nedbám, třeba on sa rozumem pomínul. Alespoň ta jeho rodina uvěří, kdo koho lákal.

Tetka. To je zlaté řečňování — ty máš múdrý rozum, Evušo. A Samko je naší víry, tak bude s vámi požehnání.

Eva. On si mne bude považovat. Vykládal mi, že si z mé chudoby ničeho nerobí. Až sa sebereme, kúpí mi dvě krávy; budete mět i s tatíčkem u nás pomahaje dost.

Tetka. Daj, Bože! Vidíš, dušičko moja, kdybys to byla s Mánkem až ku svatbě přivedla, já bych neměla této radosti. Pravda, má on dva grunty, pohlednú tvářnost a za ten jiný kostel žádný z vás nemohl — jaks někdy říkávala — ale věru, on není dobrý člověk! Toho srdca Samkova nemá, ani co by z něho jednu dýchl.

Eva. Vy ho neznáte, tetka.

Tetka. Ba znám. Pamatuju sa, jak jednu co chlapčisko zrobil si v záhumní proceství z drůbeže. Navázal to do párků na šňůry, vždycky jednu hus se slípkú, kačeny s kuřaty, aj ty chudery babulky húsátka do zadu — a tak z toho měl s rozvířenými kámarády radost, když to za nohy uvázané za ním kulhalo. Šla jsem zrovna tamtudy a povídám si v duchu, že dobrý člověk z takového srdca jakživ nevyroste. Byl by jinak kolikráte u nás hovořil s nevážnostú o vlastní matce?

Eva. Není on tak špatný, ani surový... Jenže on to pěkné nenechá ludom znat...

Tetka. Ať je to jak chce; které se dostane, nech si s ním zkúší.

Eva. Včil mne už nechte, tetko; zavřete okeničku.

Tetka (zavírá). Tož dobrú noc!

Eva. Dobrú noc!

V ý s t u p 13.

Eva (sama).

Eva (obejde chaloupku a zastaví se znova na odvrácené od hospody straně, tváří k jevišti). Jakú to pěsničku zpívala sobě kamarádka Zuzka, když sa chudák vrátila z kraja ze služby? (Zpívá tichounce neb odříkává.)

»Těžko je mi, těžko
na mojem srdečku,
ak by mi ho svázal
hedbávnú šňúrečkú.
Hedbávnú šňúrečku
rozvázat si možem,
na tebe, šohajku,
zapomnět nemožem.«

(Vejde do chaloupky a objeví se u okeničky své komůrky.)

V ý s t u p 14.

Eva, Mánek.

Mánek (vyběhne z hospody, obejde plaše chaloupku a přeskočí plůtek).

Eva (smutně a chladně). Vítaj mi!

Mánek. Tak jsu nazlobený jako ďach; musíš ty mi mysl převrátit, jinak sa ještě na ostudu opiju a cosi pomlátím.

Eva (suše). Proč?

Mánek. Mamička došly s Kotlibovkú za námi do hospody a tam mi v síni celá rozkatěná i se sestrú Bětkú začaly šepty s čerty povídat, že musím od tebe upustit a hledět si muškované Maryše. Jářku — iha, a už nic jiného nevíte? No, že prý mi vyhodí ten podíl, tisíc rýnských po otcu, a oba grunty že sa připíší na švagra. Ať to urobí! My máme pro náš začátek tisíc rýnských dost; postavíme si pěkně to vaše stavení na novo a já budu chodit třeba k cuzím na výdělek, po práci, a rád! Ať sa za mně potom rodina haňbí.

Eva. Nic takového sa ti nepříhodí.

Mánek. Co myslíš — oni nepovolí!

Eva. Já za tebe jakživa nepůjdu; my sa po vánočních sebereme se Samkem, kožušníkem — už jsem mu dala záslib.

Mánek. Co to mluvíš za jaše! Takové si nech; až mne mráz oblil!

Eva. Žádné jaše — čistou pravdu mluvím — přísám Bóh! Jdi, Mánku, pokoř sa matce a snášej sa dobře s rodinú. Třeba Maryša Kotlibová či jiná — jen když bude bohatá a katolička — buď s ňú šťasten, jako já budu se Samkem.

Mánek. Jakživ ne, Evušo! Proboha tě prosím, nesužuj mne!

Eva. Tvoja mamička mi vynadala krajíčky vyhlídaných a že nemám Boha. Já to už dávno tušila, že za tebe jakživa nepůjdu — ale včil ti stvrzuju na dušu, že spíš toto nebe dolů spadne, než abych s tebou šla k oltáři. Pověz to každému, že já to nedopustila — a jestli mne budeš ještě trochu líbit — vyhýbaj mi... (Zavře okeničku.)

Mánek (dovrávorá ku prahu, tam skleslý posadí se a pokryje oči. Po chvílce pomlčky vrátí se k okénku a tuká). Eva — Evuška — duša moja — Eva!...

Eva (uvnitř). Mívaj se dobře, Mánek — Bůh tě opatruj!

Mánek (vzepře se u chaloupky a divoce odběhne).

(Opona spadne.)

Jednání II.

Komůrka slovenského stavení se dvěma lůžky, prázdnou kolébkou, truhlou, kachlovými kamny, kolovratem, hodinami, konečně od trámového stropu zavěšeným bidlem, na němž jsou navěšeny pestré šaty Eviny. Poblíže okna stolek a dvě židle. Stěny bílé bez obrázků, kolem oken a dveří i zelených kamen pestré, tulipánové, růžicové a hvězdicové malůvky. V okně květiny a visící holubička. Kdesi může být umístěna polička s několika biblemi a kalendáři. Na stole malá lampa.

Výstup 1.

Eva, Zuzka.

(Eva šití majíc u sebe na zemi, klečí u kolébky v pravo; rukama objímajíc pelestku, má na ní hlavu položenou. Zuzka pilně šije na stoličce mezi postelí a kamny.)

Eva. Všecka útěcha a posila mého smutného života mi s tebou odešla — děvečka moja malúčká, líbezná. Proč jsi mi umřela? Co sa bez tebe ze mne bídne stane — Katuška moja.

Výstup 2.

Tetka. Předešli.

Tetka (v levo s talířkem a sběračkou v ruce). Eva, Evuša, zas už teskniš nad tú kolébkú? Co mám Samkovi k té polévce ještě nachystat? Třeba, aby sa na tu noční cestu k jarmarku posilnil. Abych snad zasmáhla několik vajíček?

Eva (netečně). Navařte si, co chcete.

Tetka. A ty s ním nebudeš večeřat?

Eva. Ne.

Tetka. Eva — Eva, nehněvaj Pánaboha!

Eva (povstane, sebere šití a bere se ke stolku). Tetka, čeho mi vyčítáte — slova jsem vám nepověděla!

Tetka. No, je dobře, dcera moja, ale což nemám oči a povážení? Na čtvrtý rok jsi už vdaná a počínáš si ještě jako nějaká nerozumná děvčica. Pánbůh ti před čtvrt rokem vzal dítě, ale hned tehdy jsem hovořila: Donesu tu Katuščinu kolébkú na hůru, abys jí neměla stále na očích. Že nedopustí.

Eva. Byla mi na útěchu.

Tetka. Ba k zármutku! To si jen odjakživa na každú múdrú radu hlavu postaví, jak ska-

lisko — a sužuje sa. Já už myslela, když sa ubírala včera se Samkem na tu rychtářovu svatbu, že už zapomněla — překonala sa... Ne — dnes to tuším zase na ňu došlo! Jen v samých myšlenkách a té práce věru za celý den nevyšila, co by si vydělala na zmrzlé šlupky. A takového dobrého muža — takového muža!... (Odchází.)

V ý s t u p 3.

Eva, Zuzka.

Zuzka. Neměla bys, Evuška, tak tesknit.

Eva (prudce vyskočí). *Zuzka*, na mne sa věsí tesklivost a hrůza — já bych sa radši viděla pod zemí!

Zuzka. Evuška, pamatuj sa; dost ti popřál Bůh dobrého...

Eva. Ty také tak súdíš? Ona si naša tetka často poví: »Šťastnější ženské sa nenajde na celém kraju!« (Ironicky.) Bože můj, šťastnější! (Přecházejíc chytne se oběma rukama za hlavu a přejde z tichého tónu do výkřiku:) A mě nic na světě netěší!

Zuzka (skromně, bojácně). Když sa dnes tak potajmu sejdeš s Mánkem, připadá mi to jako ještě na větší neštěstí.

Eva. A víš, proč sa s ním sejdu? Abych té jeho mamě, Kotlibovce a Maryši dokázala, že je mi třeba jen prstem kývnút, aby za mnú ještě jako ženáč přišel. Včera na té rychtářově svatbě šel mi Mánek tak naschvál s nastrojenú ženú kolem k tancu, po frajersku ju opásaje, jak by každému dokazoval, Bůh ví jak ju má rád. A v tom sa jeho mama s Kotlibovkú tak jedovatě a posmívavě na mne podívaly, cosi si na můj úkor šeptajíce, že sa mi oheň chytal v hlavě. To je za všecko, že jsem jim Mánka nechala!

Zuzka. Prosim tě, dušička, nekřič tolik, mohla by tě tetka, či nedopůšťaj Pánbůh — Samko uslyšet.

Eva. Óch, ať uslyší, mně je beztoho už všechno jedno. Vidiš, já jsem schválně včera při muzice sa na Mánka zadívala, aby ke mně došel — jim na vzdory!

Zuzka. On tě snad Mánek do dnes lúbí.

Eva. A on došel, nechav Maryšu ve druhé jizbě tak — s mamami. Tanec nám spolu nešel, ale on zůstal se mnú u kamen stát šeptaje: Jak sa míváš, Evuša? Bůh ví, že bych třeba byla odpověděla: Na tom ti už nezáleží — ale v tom jsem postřehla u dveří Mešjanovku s Maryšú, už sa za ním derúci, a tak bez-

děky jsem pověděla: Včil ti nemožu ničeho vykládat, přijď zítra o desáté zahrádkú k oknu mojí komory. Samko bude na jarmarce v Pyšťanech.

Zuzka (strachuplně). A už je půl osmé. Samko je posud doma, aspoň bys mohla pomáhat jej vypravovat pryč.

Eva (nevšímajíc si Zuzčiny poznámky). Ona Mánkova mama sa zatím už k nám přihrnula a jedovala sa: Patří sa to pro tebe — ženu nechat sedět a chytat se této? Že sa nehanbíš! Víš, Zuzka, tak jako bych byla nějaká cigánka.

Zuzka. Prosím tě, Eva, já už půjdu dom.

Eva. Nechoď ještě! (Přiblíží se k ní, pokleknuvši tulí se k ní.) Vidíš, Zuzka, tys mi jediná duša, které si možu postesknút — nikomu jinému. Tys také dost už na světě vytrpěla. Pověz mi, prosím tě, jak jsi to přestála, když tě v kraji ten frajer opustil a ty sas musela utíhnút dom v té hanbě?

Zuzka. Smutné to bylo . . . Já sa naplakala — a mamička mne za mú vinu bila.

Eva (vstávajíc). Já bych byla na tvém místě neplakala. Ale já bych byla šla rovnú cestú k tvému frajerovi, a víš, co bych mu urobila?

Zuzka. Co?

Eva. Já bych ho zabila — nebo sebe!

Zuzka. Jójha, Bože můj, já bych nebyla s to vlasu mu na hlavě zkřivit. Ať si to před Pánembohem nechá na svědomí. (Jde si zase sednout ke kamnům.)

Výstup 4.

Samko v levo (v městském obleku, který mu nápadně nepřiléhá). *Tetka. Předešlé.*

Samko (nese si hůl a klobouk, jež odloží). Ani jsem si na večeři nepochutil, žes ty se mnú nejedla. Půjč mi klíček od svého stolíku, já si musím sebú vzít nějaké peníze.

Eva. Tuším, je otevřeno. (*Samko* si bere a zastrkuje něco peněz.)

Tetka (ohlízejíc se po dveřích). Kdo pak to šramoce za dveřmi? Otevři, *Samko*!

Výstup 5.

Mešjanovka. Předešlí.

Samko (otvíraje překvapeně). Ach, strýnka *Mešjanovka*!

Eva (k sobě v překvapení a hněvu). Mešjanovka!
Mešjanovka (nese přes ruku kožíšek). Pánbůh rač
 dat dobrý večer! (K Samkovi.) Vida, zhodilo
 sa mi — už jsem myslela, že vás ani doma
 nezastanu. Donáším vám tu něco na starosť —
 pro našu mladú gazdinu i pro mě.

Samko. Vitajte nám, strýnka, Evuša — podaj
 sem legátku. Však už jste u nás léta nebyla,
 strýnko.

Eva (podává židli. Chladně). Nech sa lúbí...

Mešjanovka. Nebylo ani čeho obstarávat — tyto
 kožúšky jsme si kúpily ještě před Mánkovú
 svatbú v Trnavě. Panimáma Kotlibovka to
 poradila, že je tam řádný kožušník — ale
 já říkám, nad vás, Samko, není.

Tetka. Za jeho práci se lidé po světě ohlížijú —
 ne abych to pověděla jenom jemu na chválu,
 ale zeptajte sa rychtářky, jak sa po tom je-
 jím svátečním kožúšku lidé na jarmarku
 v Plužnavé obracali.

Mešjanovka. Však já ho viděla. Ale ona je ta
 naša rychtářka nehanblivá ciferňa; strojí a
 choďa pokrucá sa jako nějaká mladucha. No,
 Samko, na takovú módu, jako je ten její
 kožúšek, bych ráda měla tu ten můj přešitý.
 A pro našu mladú gazdinu urobíte nový —
 co ta by si nepopřála už nový! Ale necháte

si na něm záležet; však vám ho Mánek dobře zaplatí.

Samko. O to já sa nebojím, strýnko.

Mešjanovka (se stoupající kousavostí věty rozděljuje). Však já to jen připomínám, že můj syn by pro tu svoju ženu dušu dal. Modré s nebe by jí strhl. A ona si to Maryška věru zasluží. Je dobračka a z pořádného domu. Ty dvě děcka má jako obrázky. Hospodářství jim jen kvete. Však já to dobře s nimi zařídila — povedlo sa mi. (Souvisleji.) Ono sa na Mánka věšalo všelikých ženských — šohaj byl pohledný a ještě včil by tak lecjaká roba nedbaja hříchu, ráda sa na něho, ženáča, lepila. Maryška ale nemusí mět strach! On Mánek odjakživa dbá jen matky a rodiny, on by robu jenom zase na blázny a ponížení vedl! Tak jen by to dopadalo. (Vstává.) A včil už musím jít pomahat s večerú. (Staví židli ku stolu.) Tož sa tu mívajte s Pánem-bohem. (Rozhlíží se.) Vypadá to ale u vás jaksi zašklebené — smutné.

Eva (k sobě). Voso pichavá . . .

Samko. To sa vám snad, strýnko, jen tak zdá, že my luteráni nemáme po stěnách obrázků a památek z pútí.

Mešjanovka. I nezdá. Mě jen tak napadlo, jaký je to rozdíl — ten pořádek a všecko štěstí u nás. A podívajme sa, Zuzka je tu také na besedě. No, ony bývaly od jakživa s Evú kamarádky, hodily sa tak dobře k sobě... Co dělá, děvčico, ten tvůj frajer? Inu nevezme si tě, pravda, aby dal tomu tvému děcku pořádné jméno. Ba, tak to bývá, když člověk na spořádanost nepamatuje. Tož ale už s Pánembohem! (Odchází.)

Výstup 6.

Předešli bez Mešjanovky.

Samko. S Pánembohem.

Tetka. Ale má tahle Mešjanovka nepřívětivú výřečnost; já ju nerada posluchám. (Zuzka si potají utírá slzy, jde k oknu.)

Samko. Je to divná ženská, myslí si, že jenom u nich je to pěkné. Nech si zbůhdarma hovoří — jenom když dá vydělat. To už zapomněla, jak jsem jí jednu za Evu dal! Třásla sa tehdy zlostú jako bič. Jojha! (Zasměje se.) A včil ještě ráda došla mi donést výdělek.

Eva (hořce). Však ona dobře ví, proč došla. Trúfala si — — na takového muža! Pravda, z vás to nikdo nechápe!

Samko. Baže, chápu! Jiného pomlúvá a sama chce mět parádu! Ale včil už si musím pospíšit, abychom dojeli. Zuzka, zajdi k Mičátkovcům, jestli mi už čeledín k naloženému vozu zapřahá.

Zuzka (odcházejíc). Mám říci, aby sem dojel?

Samko. Ne, já sa tam doberu sám. (Zuzka odešla středem.)

Výstup 7.

Předešli bez Zuzky.

Samko. Musím ti, Evuša, povědět, že mi ta Mešjanovka není ani tak protivná, jako ten její syn Mánek. — Žádného povážení nemá. A pamatuj si to, Eva — ať sa mi neopovážíš po druhé jít s ním do kola bez opovědi; — chlapisko hlúpé, ani neví, co sa patří!

Eva. Tanec je veřejný! Já bych ti také jakživa nezbraňovala po vůli si jít s někým zatancovat!

Samko. Po vůli — ale tohle je Mánek! Snad bys ještě za ním mohla běhat, jaks to beztoho robila za svobody, že ti to Mešjanovka tehdáž o hodech vyčtla.. Ne? Ať sa mi jakživa neopovážíš s ním shovárat!

Eva. Nedožiraj ňa! — Budu-li chtět, půjdu za ním ještě včil!

Tetka. Eva, Eva, co je to za řeč! Měj nad ňů rozum, Samko...

Samko. Já mám s tebou vždycky věru — jen trpělivost.

Eva. Anebo já s tebou... Jdi mi už, Samko, radši s očí — věř mi před Bohem, žes mi jen protivný od té doby, cos mne připravil o to naše dievča, o moju líbeznú Katušku.

Samko. Já že tě o ni připravil! Chceš-li dávat komu vinu, dávej vinu Pánubohu!

Eva. Tetka na tobě vždycky vynáší dobré srdce. Bylo to dobré srdce v těle, když jsi viděl, že je s našú děvčicú zle, že ju trhá psotník — a já tě posílala do Hrozenkova pro doktora.

Samko. Takový nepočestný člověk, co si vzal robu notariusku, mně jakživ do domu nesmí! Vyhodil bych ho — jak by přes práh vešel — vyhodil!

Eva. Taks mluvil také tehdy nedbaje vlastního dítěte — pro tú dvojú divnú počestnosť! Přivedl jsi mi hlupé babsko, Kaču drkotnicu, aby ta pomáhala. Ona pomohla Katušce — ale ke smrti.

Tetka. Od psotníka těžko dítěti pomáhat, dcera moja. Psotník potrhá takové pápěrko.